

# Säälikää hewostanne!

---

Päivä on paahdavan kuuma. Hewonen wetää raskasta kuormaa kaupunkiin. Tyytyväisenä wenyh ihminen kuorman päällä. Hewosella on polttawa jano, astunta käh herwottomaksi. Piiska wingahtaa ilmassa. Tuskaa tuntien ponnistaa se woimiansa hiestä märkänä. Useita tunteja seisoo se päivänpaisteessa, kiiwii heiniä pureskellen. — Muistettiinko edes antaa wettä? — Wiimein lähdetään. Mies haistakhtaa wäijunomilta, hewonen aavistaa pahinta. Se koettaa hymärtää pienimmänkin wiitauksen. — Ei woinut, piiska wingahti. — Sieramet leweällään koettaa se ahmia ilmaa. Pää rewäistään sopimattomaan asemaan; tuntuu tukahduttavalta. Ihminen saa voiton halun. — Minulla on parempi hewonen. — Eipä, minulla — Koetetaan — Koetetaan. — Kirouksia, piiskan iskuja, läähättävää henkitystä. Hewonen: „Jos saisin pisaran wettä, rintaani polttaa, watsaani fouristaa, tufehdun, armahda Luojani!” — Häwiisit! — Niin, kun tuo per . . . — Piiska winkuu. — Ihminen ruwettuansa pedoksi on julmin taikfia. Nisja kiusaa saalistaan korkeintaan puolen tuntia, sitten lopettaen sen tuskat. Ihminen hoitaa wälillä, että se kestäisi räähkänstänjää wuositauksia. Kerran on noiden kurjain huokaukset syhyllisen omalla tunnolla lepääwä wuoren painoisena taakkana. — Se muista ihminen —!

